

Него. Тогава сърдцето ти говори „Взехъ много, но нищо не дадохъ, Господи! Отъ сега обещавамъ Ти, Владико мой, че ще ти давамъ всичко, което е по силитѣ ми!“

Другъ единъ моментъ, моментъ, въ който чувствуващъ нужда да направишъ известно това, което си взелъ отъ Бога, нахлува по-рѣдко, но пѣкъ съ голѣма тържественостъ, сила и радостъ. Тогава чувствуващъ нужда да излѣбешъ възхищението и въодушевлението си отъ Бога въ една възхвала, отправена къмъ Него! И ти неволно ставашъ поетъ, отъ сърдцето и устата ти излизатъ тѣзи дивни, възхвални слова, които

сж предназначени само за Него и които най-добре разбира Той.

И третѣ вида молитви — молба, благодарностъ и хвала издигатъ душата надъ свѣтовната каль, възвишаватъ я, и я доближаватъ до Бога! И третѣ вида молитви помагатъ и позволяватъ на човѣшкото сърдце да обикне ближния си, да помогне на страдащитѣ, да изпълнява Божията воля.

Най-дивно, възвишено и неземно молитвено настроение човѣкъ добива въ храма Господенъ! Тамъ, при нѣжната сияйностъ на свѣщитѣ, при приятния ароматъ на тамяна, при сърдечния гласъ на свещеника, при

Лицемѣрната молитва на фарисея и искрената молитва на митаря.

Прочетете отъ Евангелието на Лука, глава 18, ст. 10—14.